

[Mølgaard]

hver kaffegrums medvirken til censurering eller protektion uset farven på grumset.

Kvalitetskriterier må man sige lyder smukt, og havde vi haft med målbare størrelser at gøre, var det da også ubetinget rigtigt, at sådanne burde anlægges. Men kvalitetsbegrebet er noget mere end flydende på disse områder.

Vi afviser smagsdommere i det kulturelle forskærerlav som særlig kvalificerede, men deler dog den betragtning, at det trods alt er bedre end politiske dommere.

Vi er sindede at styrke eksperimenter, udvikling, nyskabelse fremfor det etablerede, men vi må tillade os at spørge, hvilke formål støtte til det velbærgede dog skal tjene andet end dette eventuelt at nedbryde respekten omkring kulturstøtten. Det ene efter det andet efter det tredje eksempel har rejst ramaskrig ud over det danske land over for ministeriet for kulturelle anliggendes virksomhed, dette, at man har støttet det etablerede fremfor det eksperimenterende.

Jeg vil gerne støtte projektudvikling, som ikke var blevet til noget uden støtte, med de midler, der er flertal for i dette folketing at stille til rådighed, fremfor at støtte det sikre. Vi kommer i den forbindelse ikke uden om, at sociale kriterier under en eller anden form må frem, og at uddannelsesmuligheder, udviklingsmuligheder, bør være noget fundamentalt i den direkte statsinitierede del af den kulturelle udfoldelse i dette land.

Lad os dog skabe mulighed for tilskud til forfatterværksteder og for udvikling, uddannelse eller arbejdsro for uetablerede fremfor gentagne ydelser til velgarderede. Lad os dog dyrke opsøgende, udviklende, eksperimenterende virksomhed i udfoldelses- og i modtagelsesfasen i kulturaktiviteterne fremfor at stryge det plydspolstrede med hårene. Og det er jo realiteten i hovedparten af dagens kulturpolitiske foranstaltninger.

Lad os dog, som Simon Rosenbaum siger det – eller sagde det, medens han havde mulighed for at køre kabaret endnu – om entertainerens rolle, holde unge kunstnere frem, som ikke kan selv, give dem en chance fremfor at øde pengene i et konkurrenceløb mellem offentlige kasser om samme stjerner til samme stjernehonorarer.

Tiden tillader ikke nogen nærmere analyse af forholdet mellem Det kgl. Teater, radio, tv, privatteatre og de skruebevægelser, der

skruer og skruer og skruer omkostningsniveauet op, uden at det dog bliver til beløb, der kan siges at være alvorlige for skatteborgerne, men som dog alt i alt indebærer omkostninger, uden at man får noget resultat ud af det. Lad os dog bruge de penge, der måtte være afsat på kontoen, til noget, der giver mere kulturformidling.

Decentraliseringen betyder jo i ministerens mund reelt kun, at amter og kommuner også skal føle forpligtelser og tage opgaver op. Der er ikke tale om overførelse af opgaver, der er tale om et påbud eller en henstilling til kommuner og amtskommuner om at tage opgaver op ved siden af. Det må man så slås om dér, men lad mig understrege, at retsforbundet gerne vil decentralisere i en endnu højere grad, end ministerens fantasi åbenbart rækker, nemlig helt ud til det enkelte menneske, ud til den enkelte bruger og skaber.

Kulturformidlingsprocessen, behovet for et aktivt virke for i større omfang at få flere gjort opmærksom på, hvad de eventuelt kan nyde godt af, er der i redegørelsen fra ministerens side mange bemærkninger om, som vi gerne vil tilslutte os.

Også om uddannelsespolitikken nære sammenhæng med området gælder det, at vi gerne vil tilslutte os ministerens redegørelse, og vi vil gerne specifikt fremhæve ministerens fremhævelse af betydningen af de musiske fag.

Vi vil også gerne anføre specielt, at på de områder, hvor kunstnerne har nogle rettigheder, er der nok simpelt hen nogle rettigheder, som ikke respekteres i fuldt omfang, ophavsrettighederne. Disse rettigheders respekteringen kunne på adskillige områder nok gøre støtte overflødig, hvis man fandt rimelige respekteringsmuligheder.

Jeg vil gerne slutte af med over for ministeren at tilkendegive en aldeles ubetinget opslutning om dette, som ministeren fastslår imod slutningen af sin redegørelse, at kulturpolitikken bør bidrage til, at der gives et maksimum af muligheder for at udvikle evner og anlæg og for at fremme fællesskab og kommunikation mellem mennesker.

Jeg vil også gerne tilføje, at det gælder på dette område, som det gælder på andre områder, at det bør være en overordnet målsætning. Denne overordnede målsætning bør medvirke til, at der skabes de bedst mulige forudsætninger for, at de enkelte mennesker